

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ ДОСТУПУ ДО ЕКОЛОГІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Вітів В.А.

Національний університет біоресурсів і природокористування України

В роботі висвітлено організаційно-правовий механізм доступу до екологічної інформації в системі органів центральної влади. Розглянуто правове забезпечення органів системи моніторингу довкілля відносно Закону України «Про доступ до публічної інформації». Визначено правовий статус розпорядників інформації, отриманої в результаті моніторингу довкілля. Виділено невідповідності між законодавством про моніторинг довкілля та законодавством про доступ до публічної інформації. На основі отриманих відомостей автором зроблено висновок про необхідність розробки нового законодавства для системи моніторингу довкілля з дієвими механізмами доступу до інформації.

Ключові слова: система моніторингу довкілля, екологічна інформація, доступ до публічної інформації, організація діяльності органів державної влади.

Постановка проблеми. 01.04.2014 р. Кабінетом Міністрів України видано розпорядження № 333-р «Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні», що разом із проектом Закону України про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади) № 2217а від 01.07.2017 року має стати частиною нової адміністративної реформи в Україні [1, 2].

Реалізація реформи повинна відбуватись одночасно з раніше прийнятою «Стратегією сталого розвитку «Україна 2020», затвердженою Указом Президента України від 12.01.2015 № 5/2015, якою поставлено завдання вирішити визначені в Стратегії національної безпеки України (затвердженої Указом Президента від 6 травня 2015 р.) проблеми контролю за діяльністю суб'єктів, пов'язаних із відходами виробництва та споживання, їх вторинного використання, переробки та утилізації відходів, створення основи системи моніторингу довкілля, контролю за єдиною державною системою цивільного захисту [3].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідники екологічної безпеки Потапенко В'ячеслав Георгійович та Шевчук Ірина Володимирівна, наголошують, що екологічний моніторинг проводиться з порушенням наявної нормативної бази, результати моніторингу не прив'язані до карт, що не допускає надання достовірних верифікованих юридично обґрунтованих даних, які можуть служити фактологічними засадами для контролю за станом використання природно-ресурсного потенціалу для забезпечення економічної безпеки держави [4].

Адміністративно-правове регулювання контролю в охороні навколишнього природного середовища досліджували В.Б. Авер'янов, В.І. Андрейцева, В.І. Курило та інші.

Дослідження теоретико-правових, методологічних та практичних проблем впровадження інформаційно-комунікаційних технологій в умовах розвитку інформаційного суспільства було виконано колективом авторів, а саме: І.В. Арістовою, В.І. Курило, О.Ю. Калугіним у спільній праці «Впровадження інформаційно-комунікаційних технологій в аграрний сектор економіки України: організаційно-правовий аспект».

Необхідно виділити ряд вітчизняних та зарубіжних досліджень у сфері інформаційно-правового забезпечення конституційних екологічних прав (Т.В. Грушкевич), гарантій реалізації прав громадян на екологічну інформацію (М.В. Краснова), правового регулювання доступу до екологічної інформації (К.В. Волков), правового регулювання екологічної інформації (А.А. Попов).

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Впровадження концепції децентралізації в державному управлінні та реформа державного моніторингу вимагає проведення аналізу змін організаційно-правових механізмів забезпечення права на доступ до екологічної інформації.

В процесі дослідження було встановлено недоліки адміністративно-правового регулювання діяльності розпорядників інформації в системі моніторингу довкілля відповідно до чинного Закону України «Про доступ до публічної інформації» [5], нової редакції Закону України «Про інформацію» [6], Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» [7] та інших нормативних актів інформаційного та природоохоронного законодавства.

Мета статті. Головною метою цієї роботи є дослідження організаційно-правового механізму доступу до інформації про навколишнє природне середовище в організації екологічного моніторингу. Окремим чином виділено статус розпорядників інформації у сфері навколишнього природного середовища серед органів державної влади та місцевого самоврядування, а також інших установ і підприємств незалежно від форм власності.

Виклад основного матеріалу. Засади нормативно-правового регулювання діяльності розпорядників інформації у сфері охорони навколишнього природного середовища містяться в Конституції України та таких міжнародно-правових актах, як Загальна декларація прав людини, Міжнародний пакт про громадянські і політичні права, Конвенція про захист прав людини й основоположних свобод, Конвенція про доступ до інформації, участь громадянськості в процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля (Орхуська Конвенція), Конвенція про охорону біологічного різноманіття від 1992 року з Додатковим Нагойським протоколом та інших.

Українське законодавство з приводу організації інформаційної діяльності у сфері моніторингу довкілля включає систему нормативно-правових актів, яка складається із законів щодо доступу до інформації (Закон України «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації», «Про навколишнє природне середовище») та нормативних актів стосовно порядку оприлюднення інформації («Про порядок висвітлення діяльності органами державної влади та органами місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації», Закон України «Про оцінку впливу на довкілля», Постанови Кабінету Міністрів України «Про Порядок оприлюднення у мережі Інтернет інформації про діяльність органів виконавчої влади», «Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики», «Питання виконання Закону України «Про доступ до публічної інформації» в Секретаріаті Кабінету Міністрів України, центральних та місцевих органах виконавчої влади» та інших).

Комплексний механізм збору інформації про навколишнє природне середовище значною мірою регулюються нормативно-правовими актами у сфері екологічного моніторингу, затвердженого Постановою КМУ «Про затвердження Положення про державну систему моніторингу довкілля» від 30 березня 1998 р. № 391 та Постановою КМУ «Про затвердження Державної цільової екологічної програми проведення моніторингу навколишнього природного середовища» від 5 грудня 2007 р. № 1376 [8, 9].

Центральним нормативно-правовим актом у сфері охорони навколишнього природного середовища та інформаційних правовідносин у цій сфері є Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища». В ст. 10 цього Закону визначено ряд інформаційних прав громадян, які реалізуються шляхом впровадження механізму забезпечення здійснення державного та громадського контролю за додержанням законодавства про охорону навколишнього природного середовища, участі громадських організацій та громадян у діяльності щодо охорони навколишнього природного середовища, створення та функціонування мережі загальнодержавної екологічної автоматизованої інформаційно-аналітичної системи забезпечення доступу до екологічної інформації [7].

Проте, до недоліків закону слід віднести його декларативний характер та широке використання бланкетних норм щодо обігу екологічної інформації.

Комплексне дослідження вітчизняного науковця Ю.Ю. Макогонюк показали, що інформаційні відносини в екологічній сфері виникають як в процесі охорони навколишнього природного середовища, так і під час використання природних ресурсів, раціонального використання природних ресурсів, забезпечення екологічної безпеки і під час формування, збереження раціонального використання екологічної мережі. Інформаційні відносини пов'язуються із створенням, поширенням, використанням, збереженням інформації, що циркулює в екологічній сфері. При цьому суб'єктами інформаційних відносин можуть бути суб'єкти владних повноважень, які водночас здійснюють заходи щодо охорони навко-

лишнього природного середовища, використання природних ресурсів, забезпечення еко безпеки, формування, збереження й раціонального використання екологічної мережі, та фізичні і юридичні особи, які отримують і користуються такою інформацією в процесі своєї діяльності. Останнє, у свою чергу, впливає на стан охорони навколишнього природного середовища, забезпечення екологічної безпеки тощо [11, с. 128].

Як базовий нормативно-правовий акт в інформаційній сфері слугує Закон України «Про інформацію», згідно якого інформація – це будь-які відомості та/або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді поділяються за змістом на інформацію про фізичну особу, інформацію довідково-енциклопедичного характеру, інформація про стан довкілля (екологічна інформація), інформація про товар (роботу, послугу), науково-технічна інформація, податкова інформація, правова інформація, статистична інформація, соціологічна інформація, та інші види інформації [6].

Беручи до уваги висновки Ю.Ю. Макогонюк, обсяг інформації, що є предметом діяльності системи моніторингу довкілля, включає в себе усі види інформації за змістом, якщо її об'єктом є навколишнє природне середовище, природні ресурси, прогнози впливу на стан довкілля тощо. Усі ці види інформації повинні піддаватись обмеженню лише під суворим контролем.

Відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України від 30.03.98 № 391 «Про затвердження Положення про державну систему моніторингу довкілля» (надалі – Положення) було створено систему органів державної влади, компетентних у зборі та обробці інформації щодо навколишнього природного середовища як державну систему екологічного моніторингу [9].

Згідно Положення Державна система моніторингу довкілля (далі – система моніторингу) – це система спостережень, збирання, оброблення, передавання, збереження та аналізу інформації про стан довкілля, прогнозування його змін і розроблення науково-обґрунтованих рекомендацій для прийняття рішень про запобігання негативним змінам стану довкілля та дотримання вимог екологічної безпеки. Це Положення визначає порядок створення та функціонування такої системи в Україні [8].

Центральне місце в організації збору, обробки, збереження та поширення інформації визначено за органами державної влади під керівництвом Міністерства екології та природних ресурсів України. Кожна сфера інформації про довкілля розділена поміж відомствами з окремим порядком діяльності.

Згідно Положення про Міністерство екології та природних ресурсів України, затвердженого Постановою КМУ від 21 січня 2015 р. № 32, Міністерство екології та природних ресурсів України виконує нормативно-правове регулювання у сфері регулювання негативного антропогенного впливу на зміну клімату та адаптації до його змін і виконання вимог Рамкової конвенції Організації Об'єднаних Націй про зміну клімату та Кіотського протоколу до неї з питань щодо: національних стандартів і процедур моніторингу, звітності та перевірки даних про викиди та абсорб-

цію (поглинання) парникових газів; забезпечує: розгляд та прийняття рішення про схвалення і затвердження або про відмову у схваленні і затвердженні проектів, спрямованих на скорочення обсягу антропогенних викидів або збільшення абсорбції парникових газів, та здійснює моніторинг реалізації таких проектів; формує мережу дослідних земельних ділянок та ділянок з еталонними ґрунтами для ведення моніторингу земель на національному рівні; організації та проведення моніторингу зрощуваних та осушуваних земель; проводить моніторинг та оцінку впливу державної політики у відповідній сфері; встановлює порядок планування і контролю за виконанням науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт у визначеній сфері та впровадженням їх результатів; організовує моніторинг навколишнього природного середовища, забезпечує функціонування загальнодержавної інформаційно-аналітичної системи моніторингу навколишнього природного середовища; визначає екологічні показники для оцінки стану навколишнього природного середовища та методичні вказівки щодо їх застосування; визначає реєстри складових мережі спостережень системи моніторингу навколишнього природного середовища; розробляє методики проведення моніторингу навколишнього природного середовища, зокрема суб'єктами господарювання, діяльність яких призводить або може призвести до погіршення стану навколишнього природного середовища; готує Національну доповідь про стан навколишнього природного середовища.

Порівнюючи Постанову № 32 та Положення про державну систему моніторингу довкілля слід вказати на упущення з компетенції міністерства контролю за фоновою кількістю ЗР, у тому числі радіонуклідів); ґрунтів на природоохоронних територіях (вміст ЗР, у тому числі радіонуклідів); державного екологічного картування території України для оцінки його стану та його змін під впливом господарської діяльності; наземних і морських екосистем (фонова кількість ЗР, у тому числі радіонуклідів); видів рослинного і тваринного світу, що перебувають під загрозою зникнення, та видів, що перебувають під особливою охороною [8].

Наступними органами в системі моніторингу довкілля слід виділити Державну службу України з надзвичайних ситуацій, Державне агентство лісових ресурсів України, Державне агентство водних ресурсів України, Держгеокадастр, Міністерство аграрної політики та продовольства України, Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України, Державну службу геології та надр України, Державне космічне агентство. На місці ліквідованої Держсанепідслужби було створено Держпродспоживслужбу, проте відповідних змін до часу випуску статті в Положення про державну систему моніторингу довкілля не внесено.

Окремо виділяються в системі моніторингу передбаченні в п. 10 Положення підприємства, установи і організації незалежно від їх підпорядкування і форм власності, діяльність яких призводить чи може призвести до погіршення стану довкілля, що зобов'язані здійснювати екологічний контроль за виробничими процесами та станом промислових зон, збирати, зберігати

та безоплатно надавати дані і/або узагальнену інформацію для її комплексного оброблення. З цією метою між суб'єктами системи моніторингу та постачальником інформації укладається угода, яка підлягає реєстрації в Міністерстві екології та природних ресурсів України [8].

Особливості передбаченого в системі моніторингу обміну інформацією полягають у зборі та акумуляції органами виконавчої влади відомостей про наявний стан та прогноз змін навколишнього природного середовища. В Положенні не відображено інформаційних обов'язків цих органів перед громадськістю, що відображено в усіх сферах моніторингу довкілля.

Аналізуючи Положення про державну систему моніторингу довкілля, Т.В. Чубарук вказує, що цільове призначення інформації, отриманої в результаті здійснення моніторингу, направлене на прийняття рішень у галузі охорони довкілля, раціонального використання природних ресурсів та екологічної безпеки органами державної влади і органами місцевого самоврядування та міжнародних організацій, на основі чого зробив висновок, що це є важливою умовою сприяння більшій відкритості та доступності інформаційних ресурсів для населення [12, с. 38].

Не погоджуючись із позицією автора хочемо звернути увагу, що наведене вище цільове призначення інформації дозволяє необґрунтовано обмежувати громадськості доступ до неї шляхом віднесення її до інформації з обмеженим доступом (наприклад – «для службового користування»).

У своїй науковій розвідці вітчизняний вчений Б.А. Кормич дійшов висновку, що основою класифікації в цьому випадку повинні бути не аморфні поняття «відкритості» або «закритості» інформації, а методи правового регулювання, що застосовуються до регулювання суспільного обігу того чи іншого виду інформації. Таких методів він вирізняє два – диспозитивний та імперативний, які створюють можливі види суспільного обігу інформації: відкритий, закритий, обмежений, вільний. Причому інформація, змінюючи свою суспільну цінність, може переходити з одного виду обігу до іншого. Предметом захисту є лише та інформація, яка згідно із Законом перебуває в закритому чи обмеженому обігу, тобто інформація, до якої, знову ж таки, законом встановлено обмеження імперативного характеру [13, с. 23].

Наприклад Постанова Кабінету Міністрів України від 20.07.96 № 815 «Про затвердження Порядку здійснення державного моніторингу вод» регулює діяльність органів у сфері водного господарства, які включають центральні органи та органи виконавчої влади на місцях [14]. Проте, відповідно до п. 14 Постанови, суб'єкти державного моніторингу вод зобов'язані безстроково зберігати первинну інформацію про стан вод і безкоштовно надавати дані спостережень лише органам державної влади та органам місцевого самоврядування відповідно до затверджених регламентів. Аналогічний підхід використано в постанові Кабінету Міністрів України від 09.03.99 № 343 «Про затвердження Порядку організації та проведення моніторингу в галузі охорони атмосферного повітря».

Згідно п. 4 Постанови № 343, моніторинг атмосферного повітря проводиться в рамках Програми

проведення в Україні моніторингу атмосферного повітря та відповідних регіональних (місцевих) програм. Організація проведення моніторингу атмосферного повітря здійснюється обласними, Київською та Севастопольською міськими держадміністраціями, а на території Автономної Республіки Крим – органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим з питань охорони навколишнього природного середовища. Узагальнені дані цих органів подаються лише відповідним органам виконавчої влади або органам місцевого самоврядування для прийняття рішень, пов'язаних із запобіганням негативним змінам у складі атмосферного повітря [15].

Відтак, фактичне вирішення питання про повідомлення населення щодо результатів моніторингу вод чи повітря покладається на органи державної влади та місцеве самоврядування.

Зважаючи на реформу державної підтримки засобів масової інформації, націленої на часткову ліквідацію комунальних та державних газет, наведений в Постанові № 815 підхід себе вичерпав та потребує змін.

Згідно Постанови № 815, фізичні та юридичні особи мають право отримувати інформацію на «договірних засадах, якщо інше не передбачено законом» [14]. На нашу думку, таким законом слід розглядати Закон України «Про доступ до публічної інформації».

Як свідчить судова практика громадської організація «Екологія Право Людина», існують значні складнощі щодо отримання екологічної інформації від компетентних органів.

На думку Ліпкана, це пов'язано із недостатньою розробкою термінології інформації з обмеженим доступом. Вчений дійшов висновку, що інформація з обмеженим доступом у вузькому сенсі – це обмежені відомості. А в широкому сенсі – відомості та дані, збережені на матеріальних носіях, або відображені в електронному вигляді, які є в законному володінні особи, та щодо доступу до них встановлюється законодавче обмеження в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності, або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя. Здійснюючи наш аналіз, слід зупинитися на законних і незаконних методах обмеження доступу, встановлених відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації» [16, с. 47].

Обмеження доступу до інформації про довкілля в розумінні Закону України «Про доступ до публічної інформації» може стосуватись лише розпорядників цієї інформації. В ст. 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» було вперше застосовано термін «розпорядник інформації» [5].

Відповідно до ст. 13 Законом України «Про доступ до публічної інформації» розпорядниками інформації для цілей цього Закону визнаються: суб'єкти владних повноважень – органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, органи влади Автономної Республіки Крим, інші суб'єкти, що здійснюють

владні управлінські функції відповідно до законодавства та рішення яких є обов'язковими для виконання; юридичні особи, що фінансуються з державного, місцевих бюджетів, бюджету Автономної Республіки Крим, – стосовно інформації щодо використання бюджетних коштів; особи, якщо вони виконують делеговані повноваження суб'єктів владних повноважень згідно із законом чи договором, включаючи надання освітніх, оздоровчих, соціальних або інших державних послуг, – стосовно інформації, пов'язаної з виконанням їхніх обов'язків; суб'єкти господарювання, які займають домінуюче становище на ринку або наділені спеціальними чи виключними правами, або є природними монополіями, – стосовно інформації щодо умов постачання товарів, послуг та цін на них [5].

На відмінну від інших розпорядників інформації, органи державного моніторингу довілля відповідно до ст. 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» зобов'язанні оприлюднювати та надавати відповідну інформацію лише за запитами.

Проте в Положенні про систему моніторингу довілля безкоштовний обмін інформацією призначений лише для органів системи моніторингу. Доступ до інформації громадськості або взагалі не згадується, або в якості спеціально підготовленої інформації на запит користувачів підлягає оплаті за домовленістю, якщо інше не передбачено нормативними актами або укладеними двосторонніми угодами про безкоштовні взаємовідносини постачальників і споживачів інформації [8].

Збережений в Положенні підхід суперечить принципам доступу до публічної інформації, якими в ст. 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» чітко визначено, що до розпорядників інформації, зобов'язаних оприлюднювати та надавати за запитами інформацію, визначену в цій статті, у порядку, передбаченому цим Законом, прирівнюються суб'єкти господарювання, які володіють: 1) інформацією про стан довкілля; 2) інформацією про якість харчових продуктів і предметів побуту; 3) інформацією про аварії, катастрофи, небезпечні природні явища та інші надзвичайні події, що сталися або можуть статися і загрожують здоров'ю та безпеці громадян; 4) іншою інформацією, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідною інформацією).

На нашу думку, віднесення законів та інших нормативно-правових актів екологічної спрямованості до екологічної інформації не відповідає змісту інформації про довкілля. Відповідно ж до ч. 4 ст. 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» саме цим законом повинні керуватись усі розпорядники інформації, включаючи органи в складі системи моніторингу довілля [5].

Висновки. В науковій розвідці нами було встановлено систему органів державної влади, що складає систему моніторингу довілля, до компетенції яких входить спостереження, збирання, оброблення, передавання, збереження та аналіз інформації про стан довкілля, що може за змістом становити інформацію про фізичну особу (інформація про стан здоров'я), інформацію довідково-енциклопедичного характеру (напр., геологічна чи географічна інформація), інформація про товар (роботу, послугу), науково-

технічна інформація, податкова інформація, правова інформація, статистична інформація, соціологічна інформація та інші види інформації, що дозволяють здійснювати прогнозування змін в довкіллі і розроблення науково-обґрунтованих рекомендацій для прийняття рішень про запобігання негативним змінам стану довкілля та дотримання вимог екологічної безпеки.

З проаналізованих нормативно-правових актів ми прийшли до висновку, що існує організаційно-правове забезпечення діяльності моні-

торингу довкілля не відповідає вимогам Закону України «Про доступ до публічної інформації», Орхуській конвенції та Конституції України та містить положення, які прямо суперечать їм.

Дослідження організації інформаційної діяльності щодо поширення екологічної інформації в системі органів екологічного моніторингу довело гостру необхідність прийняття нових механізмів екологічного моніторингу відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації», Закону України «Про оцінку впливу на довкілля».

Список літератури:

1. Розпорядження КМУ «Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні» № 33 [Електронний ресурс] // Урядовий кур'єр. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80>
2. Закон України про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади) № 2217а від 01.07.2017 року [Електронний ресурс] // Верховна Рада України – 2017. – Режим доступу до ресурсу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=55812
3. «Стратегія сталого розвитку «Україна 2020» [Електронний ресурс] // Урядовий кур'єр. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>
4. Потапенко В.Г. Оптимізація системи екологічного моніторингу як стратегічного компонента економічної безпеки України [Текст] / В.Г. Потапенко, І.В. Шевчук // Маркетинг і менеджмент інновацій. – 2013. – № 2. – С. 242–250.
5. Закону України «Про доступ до публічної інформації» [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>
6. Закон України «Про інформацію» [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>
7. Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища» [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1264-12>
8. Постановою КМУ «Про затвердження Положення про державну систему моніторингу довкілля» від 30 березня 1998 р. № 391 [Електронний ресурс] // Урядовий кур'єр. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/391-98-%D0%BF>
9. Постанова КМУ «Про затвердження Державної цільової екологічної програми проведення моніторингу навколишнього природного середовища» [Електронний ресурс] // Урядовий кур'єр. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1376-2007-%D0%BF>
10. Положення про Міністерство екології та природних ресурсів України від затв. Постановою КМУ від 21 січня 2015 р. № 32 [Електронний ресурс] // Урядовий кур'єр. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/32-2015-%D0%BF>
11. Макоганюк Ю.Ю. Екологічна сфера як сфера розвитку інформаційного суспільства: понятійний апарат, загальна характеристика суспільних відносин / Ю.Ю. Макоганюк // Право і суспільство. – 2015. – № 6.2(2). – С. 127–133. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pis_2015_6.2%282%29_26
12. Чубарук Т.В. Система джерел екологічної інформації в аспекті конституційного права доступу до такої інформації / Т.В. Чубарук // Правова інформатика. – 2008. – № 3(19). – С. 31–37.
13. Корміч Б.А. Організаційно-правові основи політики інформаційної безпеки України: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук: спец. 12.00.07 «Теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Б.А. Корміч. – Х., 2004. – 31 с.
14. Постанова КМУ «Про затвердження Порядку здійснення державного моніторингу вод» [Електронний ресурс] // Урядовий кур'єр. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/815-96-%D0%BF>
15. Постанова КМУ «Про затвердження Порядку організації та проведення моніторингу в галузі охорони атмосферного повітря» [Електронний ресурс] // Урядовий кур'єр. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/343-99-%D0%BF>
16. Ліпкан В.А. Доступ до інформації з обмеженим доступом: проблеми вироблення уніфікованих дефініцій / В.А. Ліпкан, Л.І. Капінус // Публічне право. – 2013. – № 4. – С. 45–53. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/pp_2013_4_8

Витив В.А.

Национальный университет биоресурсов и природопользования Украины

ОРГАНИЗАЦИОННО-ПРАВОВОЙ МЕХАНИЗМ ДОСТУПА К ЭКОЛОГИЧЕСКОЙ ИНФОРМАЦИИ

Аннотация

В работе освещены организационно-правовой механизм доступа к экологической информации в системе органов центральной власти. Рассмотрены правовое обеспечение органов системы мониторинга окружающей среды относительно Закона Украины «О доступе к публичной информации». Определен правовой статус распорядителей информации полученной в результате мониторинга окружающей среды. Выделены несоответствия между законодательством о мониторинге окружающей среды и законодательством о доступе к публичной информации. На основе полученных сведений автором сделан вывод о необходимости разработки нового законодательства для системы мониторинга окружающей среды с действенными механизмами доступа к информации.

Ключевые слова: система мониторинга окружающей среды, экологическая информация, доступ к публичной информации, организация деятельности органов государственной власти.

Vitiv V.A.

National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine

ORGANIZATIONAL AND LEGAL MECHANISM OF ACCESS TO ENVIRONMENTAL INFORMATION

Summary

The article deals with organizational and legal mechanism of access to environmental information in the system of central government bodies. Legal regulation of activity of bodies of environmental monitoring system in relation to the Law of Ukraine «On access to public information» is considered. The legal status of bodies possessing information obtained as a result of environmental monitoring has been determined. The discrepancy between the legislation on environmental monitoring and legislation on access to public information has been identified. On the basis of the information obtained, the author concluded that it is necessary to develop new legislation on the environmental monitoring system with effective mechanisms for access to information.

Keywords: environmental monitoring system, environmental information, access to public information, organization of activities of public authorities.